

Een greep uit
75 JAAR GALJOEN GESCHIEDENIS

door Fred Vlotman

Plesman, de visionaire oprichter van de KLM, heeft voor het oprichten van de Nijenrode-opleiding al tijdens de 2^e wereldoorlog allerlei contacten gelegd, vooral met leiders van grote bedrijven zoals Philips, Unilever, Heineken, AKU (de voorloper van AkzoNobel) de PTT, de Spoorwegen, Verkade, Bruynzeel en de BPM (Bataafse Petroleum Maatschappij) die is opgegaan in Shell. Het idee was dat er na WO II een korte en bondige managersopleiding - 2 á 3 jaar - moest komen van 'doe-jongens' die geschikt zijn om in het buitenland te werken. Zo'n intensieve, op de praktijk gerichte opleiding bestond niet in Nederland. Om na de oorlog te voorzien in de behoefte aan een nieuw bedrijfskader kon niet gewacht worden op universitair opgeleide bedrijfseconomen of bedrijfsjuristen. Die opleidingen waren te wetenschappelijk, duurden te lang, waren niet praktijkgericht en bevatten te veel ballast. Uiteindelijk werd door bijna 40 bedrijven de opleiding opgericht. In september 1946 werd gestart met 120 studenten. Omdat het opknappen van het kasteel en het landgoed nog niet klaar was, werd tijdelijk een onderkomen elders gehuurd.

Op 20 november 1946 vond de officiële opening van de opleiding plaats door het hijsen van de vlag op het voorplein van het kasteel. Doordat de studenten toen al ruim 2 maanden met elkaar optrokken, kon het gebeuren dat een paar studenten 5 dagen later - dus op 25 november 1946 - de 'Nijenrode Roei- en Zeilvereniging Het Galjoen' oprichtten. Het Galjoen is zodoende de alleroudste vereniging van Nijenrode.

Het Galjoen was eigengereid. Leden woonden in de 50-er en 60-er jaren in principe niet op de campus maar in Silversteyn dat tegenover het kasteel aan het Zandpad ligt. Naar college kwamen ze door de Vecht over te roeien. Galjoenleden conformeerden zich niet aan de Nijenrode-mores. Het Galjoen was vooruitstrevender dan de later opgerichte algemene studentenvereniging NCV, de Nieuwe Compagnie van Verre. Het was ook eigenzinniger en niet-traditioneel. Als een lid een bestuursfunctie wilde (bijv. omdat hij/zij niet verkozen was of al in het bestuur had gezeten) creëerde hij of zij gewoon een eigen functie. Dat werd geaccepteerd. Zo ontstonden - na 1972 toen ook meisjes op Nijenrode kwamen studeren en lid werden van Het Galjoen - 'De Dames van Verstand' en in navolging daarvan ook 'De Heeren van Verstand' en niet te vergeten 'De voorzitter van het Protocol' (die zag het als zijn taak om op vergaderingen de stemmen te tellen).

Bij de oprichting had Het Galjoen nog geen botenhuis. De roeivereniging had toen ook nog geen materiaal: geen boten en riemen. De eerste twee boten werden in december 1946 geleend van de Haarlemse vereniging Het Spaarne: een oefentub en een overnaadse vier, de Kenau. De eerste wedstrijd waarvoor Het Galjoen zich inschreef, de districtswedstrijd in Utrecht, moest worden afgezegd: een van de vier riemen van de Kenau was gebroken en de vereniging had nog niet genoeg geld om een nieuwe te kopen. Later is de Kenau gekocht met financiële steun van de opleiding. De oefentub ging terug naar Het Spaarne in 1947. Dat Galjoenleden nu wel eens aan hun 'Bollentocht' deelnemen, is dus een voortzetting van een oude, allereerste clubrelatie met de roeivereniging Het Spaarne.

Gelukkig lag er al sinds 1916 bij de achteruitgang van het park een schuithuis in de Vecht. De roeiers kregen het in bruikleen. Het was toen nog een origineel Vecht-schuithuis met loodsdeuren aan beide kanten waar doorheen gevaren kon worden. Er lag geen vloer in, er waren geen rekken en er lag ook geen vlot zoals nu aan de Breukelse kant. Via allerlei kanalen ritselden en regelden de eerste Galjoenroeiers hout. De startende vereniging was namelijk zo arm als een Vechtrat: het was vlak na de Tweede Wereldoorlog, van alles was slechts 'op de bon' verkrijgbaar. Dat hout was nodig om het schuithuis om te bouwen tot Botenhuis met een vloer, draagrekken en een vlot. Het timmerwerk werd door de leden zelf verricht. De studenten verbleven toen lang genoeg - 2 á 3 jaar - op de campus bij het kasteel om een roeivereniging in stand te houden.

Het eten was na WO II nog lang schaars in Nederland en kon slechts met bonnen die de regering verdeelde, worden verkregen. Toch wilde Het Galjoen goed voor de dag komen op de eerste roeiwedstrijden waaraan werd deelgenomen. De 4 roeiers van de eerste wedstrijd ploeg kregen daarom per week 1 ei extra boven op het algemene rantsoen. Op het gladde water van de Vecht verloren ze de eerste wedstrijd die ze organiseerden. Dat was tegen de adelborsten van het KIM: het Koninklijk Instituut voor de Marine. Hun boot werd op een kar naar ons Botenhuys gebracht. Het Galjoen wilde bij de retour-wedstrijd op het Marsdiep bij Den Helder revanche nemen voor de nederlaag op het eigen roeiwater. Of het komt door het extra ei per week, dat weten we niet maar wel dat Het Galjoen die retourwedstrijd heeft gewonnen. Misschien kwam dat doordat de vier met stuurman van Het Galjoen niet op een botenwagen naar Den Helder kon worden gebracht. Die wedstrijdroeiers roeiden daarom vóór de wedstrijd noodgedwongen van Breukelen naar Den Helder. Ze kwamen mede daardoor waarschijnlijk met een super-conditie in Den Helder aan. Maar wellicht kwam die winst niet door hun sterke roeien. Ze vertelden dat ze nog nooit in hoge golven (zoals op zee in het Marsdiep) hadden geroeid. Ze waren doodsbang en wilden uit angst zo snel mogelijk aan de kant komen. Daar bleek dat ze gewonnen hadden.

In de beginjaren werd vanuit Nijenrode gepoogd om greep te krijgen op de vereniging. Er werd zelfs een docent als permanent lid van het bestuur aangewezen. Toch is het opleidingsinstituut er nooit in geslaagd om Het Galjoen strak aan zich te binden. Het Galjoen was altijd wat eigengereid. Het was immers de oudste vereniging van Nijenrode, ouder dan de algemene studentenvereniging de NCV en dat wilde Het Galjoen altijd laten blijken. Tot het genoeg van vele besturen en leden is het de NCV nooit gelukt om Het Galjoen tot een onder-vereniging te degraderen. De Nijenrode-directie bepleitte zo'n onderschikking uit praktische overwegingen. Het zou dan voor studentenaangelegenheden slechts met één aanspreekpunt te maken hebben. Maar als trotse oudste studentenvereniging van Nijenrode heeft Het Galjoen zich altijd met hand en tand én met succes verzet tegen zo'n onderschikking.

De Nieuwe Compagnie van Verre (de NCV, de algemene studentenvereniging van Nijenrode) - en vooral het bestuur daarvan, De Heeren Vijf - werd altijd uitgedaagd. Elk jaar roeide Het Galjoenbestuur een wedstrijd tegen De Heeren Vijf. Inzet was een wisseltrofee, een roeiriem (oftewel paal) waarin de overwinnaars werden gekerfd. Nooit wonnen De Heeren Vijf. De wisseltrofee werd echter altijd bewaard in de bestuurskamer van De Heeren Vijf. Daarom noemde Het Galjoen die trofee de 'Wisselpoedelprijs'.

Er is altijd rivaliteit geweest tussen Het Galjoen en de andere grote sportvereniging op Nijenrode, de rugby club. Jaarlijks werden er roei- en rugbywedstrijden tegen elkaar gehouden. Het Galjoen voelde zich wat verheven boven de rugbyers. Hun club was wél een onder-vereniging van de Nieuwe Compagnie van Verre. Die rivaliteit had een fanatiek trekje: Als een roeier en een rugbyer elkaar op een brug op de campus passeerden, lag er daarna één van de twee in het water. Het passeren van een rugbyer? Dat liet een Galjoenlid niet passeren!

In 1975 heeft Het Galjoen heeft een echte acht gekocht. Die paste natuurlijk niet in zijn geheel in het Botenhuys. Geen nood: in tweeën gedeeld paste hij wel. Om erin te roeien moesten de delen uiteraard telkens aan elkaar worden geschroefd.

In 1978 schopte Galjoenvoorzitter - Jan-Willem Diederich - het tot landelijk voorzitter van Nederlandse Studenten Roei Federatie. Dat was de landelijke vereniging waartoe Het Galjoen in 1975 slechts na veel discussie werd toegelaten. Die discussie was er omdat de NSRF Nijenrode toen niet academisch genoeg achtte.

In 1961 was er een rechtszaak 'Unitas contra Het Galjoen'. Het Galjoenschild dat op het botenhuys prijkt, was gestolen door leden van de Utrechtse studentenvereniging Unitas. Na een oproep in de mensa gingen er bussen vol Nijenrodianen - niet alleen de Galjoenleden - revanche nemen. Politie en pers erbij. Het schild

kwam terug, maar het leidde tot een dagvaarding voor een rechtszaak. Uiteindelijk is het gekomen tot een minnelijke schikking.

In de beginjaren waren er elk jaar zo'n 50 roeiers. Leden moesten in de introductieperiode worden geronseld. Midden jaren 60 was Het Galjoen daarmee zo succesvol dat het ledental opliep tot 100. Enkele jaren bedroeg het ledenaantal een kwart van de totale studentenpopulatie.

Het werven van studenten als lid van Het Galjoen werd midden jaren 70 nog véél succesvoller; zo succesvol, dat het roeien eraan ten onder dreigde te gaan. Maar liefst 98% van alle Nijenrodestudenten werd Galjoenlid! Daarvoor waren er lang niet genoeg boten. Geen nood: Het Galjoen vormde zich om tot ..... een feestvereniging! Gratis drinken op de Algemene Leden Vergadering; zo haalden de leden hun contributie eruit. Bij massaal feestbezoek aan het Botenhuys dreigde de houten vloer het te begeven. Begin jaren '90 van de vorige eeuw heeft een Galjoenbestuur zelfs ernstig overwogen om bij het Botenhuys een woonboot als extra (feest)-onderkomen voor de vele leden aan te schaffen. Toen het Nijenrodebestuur daarvan lucht kreeg, heeft het dat plan met kracht getorpedeerd.

Er zijn besturen geweest die heel inventief-creatief waren in het werven van geld voor de vereniging (boten en feesten). Enkele jaren werd er een uiterst geanimeerde veiling van oud materiaal georganiseerd. Riemen, dollen, delen van in stukken gezaagde boten; van alles kwam onder de hamer van de veilingmeester. Die veilingen waren - mede door de overvloedig getapte gratis biertjes - zo succesvol dat er een tekort aan oudmateriaal ontstond. Geen nood, oud materiaal werd bij andere roeivereniging speciaal ingekocht en - na een soort inzegening - als Galjoen-materiaal verkocht. Materiaal dat voor 100 gulden was ingekocht bracht op de Galjoen-feest-veiling soms zo'n 700 gulden op. Kassa!

We noemen Het Galjoen tegenwoordig een 'gemengde vereniging' omdat er burgers én studenten lid zijn. Maar de vereniging is in haar bestaan verschillende keren gemengd geweest. De Nijenrode-opleiding was tot 1972 namelijk alleen toegankelijk voor jongens. Vanaf 1972 kwamen er ook meisjes studeren en werd de vereniging dus gemengd: jongens en meisjes door elkaar. Direct werden er 14 meisjes lid van Het Galjoen. Ze vormden eigen ploegen. In hun eerste roei-jaar wist een van die ploegen bij wedstrijden zelfs meteen een eerste plaats te behalen. Onder de verslagen ploegen was ook een damesploeg van het fameuze Nereus. Twee jaar later, in 1974 kwam het eerste meisje in Het Galjoenbestuur: Jonneke van der Heide.

Je kunt je afvragen of er vóór 1972 nooit meisjes op Nijenrode kwamen. Natuurlijk wel! Daarbij speelde Het Galjoen een grote rol. Voor een feest werden meisjes van het opleidingsinternaat voor doktersassistenten en medische secretaresses - De Cloese - uit Maarssen per boot opgehaald en afgezet op het vlot. 'Cloese poezen' noemde men die meisjes. Daar is menig huwelijk uit voortgekomen.

Het roeien stond bij Het Galjoen dus niet altijd op de eerste plaats. Maar eerlijk is eerlijk: er waren ook jaren met de nadruk op roeien. Onder de bezielende leiding van de uit Oostenrijk afkomstige sportdocent Gerhart Herdin zijn bijvoorbeeld heel wat 'blikken getrokken'. Hij leerde studenten 'de Donauhaal'; een slag die zeer succesvol werd toegepast in menige wedstrijd. Die was zeer geschikt voor wild water. Die techniek werd bijvoorbeeld in een wedstrijd toegepast op het onstuimige water van de Zaan. Roeiers van het oppermachtige Nereus die zich ver verheven voelden boven zo'n clubje als Het Galjoen, vroegen vooraf spottend aan de Galjoenroeiers of ze wel wisten dat roeien heel wat anders was dan het ordinaire voetballen. Toen Nereus was verslagen boden de Galjoenleden de Nereusploeg een cadeau aan: .....voetballes op Nijenrode!

Voor het achterhalen van de historie van Het Galjoen is het een groot nadeel dat door roekeloos omspringen met vuurwerk het archief in 1978 bij een brand van het Bolkesteingebouw in vlammen opging. Gelukkig diepte de Nijenrode bibliothecaris Ans ter Woerds nog allerlei Galjoeninformatie voor ons op uit de Nijenrode bibliotheek. Zo weten we bijvoorbeeld dat Het Galjoen als studentenvereniging hield van spectaculaire stunts zoals:

- Het paaien van een tv-verslaggever zodat hij in zijn sportuitzending de Galjoenstropdas zou dragen. Dat lukte al heel vroeger bij Theo Koomen en recenter bij Tom Egberts.
- Jan Wienese - nog steeds een icoon en fenomeen in de Nederlandse roeiwereld - een roeiclinic te laten verzorgen nadat hij in 1969 Olympisch Kampioen op het zwaarste roeinummers - de skiff - was geworden. Een prestatie die daarna nooit meer is herhaald door een Nederlander.
- Het - om te jennen - eerder dan de algemene studentenvereniging NCV organiseren van lustrumfeesten om te laten blijken dat Het Galjoen ouder is;
- Eveneens om de NCV te jennen: het houden van een punkfeest als tegenhanger van het traditionele galafeest.

Een minder geslaagde 'stunt' was het, omstreeks 1980, organiseren van een roeiwedstrijd voor de Koninklijke Roeibond. Het Galjoen vermeldde daarover in zijn analen: 'De unieke sfeer is niet te herhalen'. De reactie van de Koninklijke Roeibond was: 'Wij zouden niet willen dat zoiets ooit nog herhaald zal worden'.

In 1981 had Het Galjoen voor het eerst een vrouwelijke voorzitter, Tokyta van de Ruit. In dat jaar heeft de secretaris van het Galjoenbestuur - Michiel Bouvy - in Breukelen initiatieven ontplooid om de vereniging om te vormen tot - wat werd genoemd - 'een open vereniging'. Om aspirant burgerlid te worden betaalden zo'n 40 burgers 5 gulden inschrijfgeld. Het plan ze te laten roeien is - met loze argumenten over de standing van Nijenrode, de moeilijke bereikbaarheid en de gebrekkige accommodatie - getorpedeerd door het bestuur van de opleiding. De aspirant burgerleden hebben nooit geroeid en ook nooit meer wat gehoord van Het Galjoen en/of het Nijenrode bestuur.

Een actie die tot op de dag van vandaag - en hopelijk tot in lengte van jaren - belangrijk blijft, was het introduceren van Het Galjoenlied. Dat is in september 1983 geschreven/gecomponeed door Eppo Boot en Alexander Reeders. Bij elke botendoop, elke vergadering en elk evenement zingen de leden uit volle borst het 'halen, halen, halen, halen, ha-halen, geef een ruk aan die palen ... en de rest van de liedtekst. Het is zo belangrijk dat de kennis van het lied deel uitmaakt van het basis roei-examen, de Gele Kaart.

Eind jaren 80 ging het nog prima met de vereniging. Dat veranderde toen in het begin van de jaren 90 de opleiding van jonge studenten werd opgeheven. Het studieprogramma werd toegespitst op studenten die al een HBO of academische opleiding hadden voltooid en zich in korte tijd - ca één jaar - wilden specialiseren op managementfuncties. Dat Galjoen lag daardoor bijna op een oor, immers de basis, de driejarige post-VWO opleiding was opgeheven en er werden op Nijenrode alleen nog - minder studentikoze - postacademische studenten toegelaten voor een korte, één á anderhalfjarige opleiding. Voor roeien en het in de lucht houden van de roeivereniging was nauwelijks nog tijd. Roeilustige burgers uit Breukelen en omgeving schoten het verkommerende Galjoen te hulp. Ik werkte vanaf 1982 op Nijenrode en was oud-roeier van de Alkmaarse Roei- en Zeilvereniging en van Okeanos. Daarom vond ik het heel plezierig om af en toe - via de personeelsvereniging Edorneijn (Nijenrode van achter naar voren geschreven) - te mogen roeien bij Het Galjoen. Door de ontmoetingen die ik daardoor had met Galjoenroeiers, kon ik in 1991 een paar Breukelse burgers (en oud-roeiers) in contact brengen met Het Galjoen. Die Breukelaars kregen toestemming om in Galjoenboten te roeien. Daaruit groeide contact met Het Galjoen-studentenbestuur. Dat had voor de tweede keer in zijn bestaan een vrouwelijke voorzitter: Leontien de Groot. Met haar en Ester de Kleer werd succesvol onderhandeld over de openstelling van Het Galjoen voor burgerleden. De onderhandelaars namens de burgers, Tijmen Koelewijn en Guus de Boer moesten beloven dat de Galjoentradities in ere zouden blijven. Om te leren wat dat inhoudt, werd een 'traditie-dag' georganiseerd door het - toen dus nog volledig uit studenten bestaande - bestuur waarbij enkele burgers ingewijd werden in de Galjoentradities. Daar bleek: een traditie is een traditie als je het een traditie noemt.

Uiteindelijk is het in november 1993 gelukt om de club succesvol om te vormen tot een gemengde vereniging van burgers en (slechts enkele) studenten door het tekenen van statuten bij een notaris. Dat was vooral te danken aan de energie en vasthoudendheid van Tijmen Koelewijn die de eerste burger-voorzitter werd. Hij werd gesteund door de even enthousiaste Mariëtte de Wit (die later ook voorzitter werd). In dat

jaar startte de gemengde vereniging direct al met 29 burgerleden en ..... werd de biertap uit het Botenhuis verwijderd. In 1996 waren er al 90 burgerleden, wat de studenten een 'overdonderend' aantal vonden. Het aantal studentleden was toen al gezakt tot 30. In de loop der jaren zakte het aantal studentleden gestaag tot zo'n 15. Met als uitzondering een jaar waarin er - met een enthousiaste toespraak in de mensa en een show op een roeimachine - hard geworven werd tijdens de studenten-introductieweek. Toen scoorde Het Galjoen 60 studentleden.

In de naam van de vereniging stond nog steeds het woord 'Zeilvereniging' maar dat zeilen stelde nooit veel voor. Na een laatste zeilactiviteit - een bestuursvergadering in 1995 op de eigen zeilboot van Tijmen Koelewijn en Mariette de Wit - werd besloten om voortaan door het leven te gaan als Nijenrode Roeivereniging Het Galjoen.

In de tijd dat Het Galjoen een gemengde vereniging van burgers en studenten werd, verkeerde het Botenhuis in zo'n erbarmelijke staat dat het door zijn 16 palen de Vecht in dreigde te zakken. De opleiding had de naam Nijenrode inmiddels omgezet in Nyenrode. Het Nyenrodebestuur wilde het Botenhuis in 2002 aan de roeivereniging in eigendom overdragen. Alle achterstallige onderhoudskosten zouden voor rekening van de club komen. Over de overdracht werden aanvankelijk prettige onderhandelingen gevoerd met de secretaris van het Nyenrodebestuur René Verhulst. Gezien de belabberde staat waarin het Botenhuis verkeerde werd met hem over een vergoeding voor het achterstallige onderhoud gesproken en werd een symbolische koopsom van 1 gulden overeengekomen. Alleen mevrouw Kroes, de toenmalige presidente van Nyenrode, moest nog voor akkoord tekenen. Met als argument 'We laten het liever wegrotten dan dat we er nog één cent insteken' weigerde ze het achterstallige onderhoud te vergoeden en verhoogde ze de koopsom van 1 naar 50.000 gulden. Na hard onderhandelen - waarbij de Nyenrode bestuurssecretaris zich ontpopte als 'postiljon d' amour' voor Het Galjoen - en het dreigement met de krantenkop in De Telegraaf 'Nyenrode Laat Bewust Botenhuis Van Studenten Wegrotten' werd op de bottom line van het Nyenrodebestuur, een koopsom van 25.000 gulden, een overeenkomst gesloten.

Toen de vereniging het geld met ledenobligaties bij elkaar had gesprokkeld, zou de overdracht plaatsvinden. Bij de notaris bleek dat het Botenhuis niet van Nyenrode was maar van Rijkswaterstaat in casu de Regionale directie Domeinen West. Die bleek niet te weten dat ze de eigenaar was en heeft het voor niks aan Het Galjoen overgedragen.

Omdat een deel van de leden studenten van de opleiding was en Nyenrode het Botenhuis slecht had onderhouden, kon door Tijmen Koelewijn en Paul Broos nog verder onderhandeld worden met de Nyenrode-bestuurssecretaris. Daaruit resulteerde het prachtige resultaat dat de vereniging 3 jaar lang 5000 gulden van Nyenrode kreeg. Als symbolische beloning voor die prettige onderhandelingen met hem, hebben Tijmen en Paul toen de oorspronkelijk overeengekomen ene gulden persoonlijk overhandigd aan bestuurssecretaris René Verhulst (die later burgemeester van Ede werd).

Veel geroeid hadden de studenten de laatste jaren voor 'de burgerredding' niet. De staat waarin het Botenhuis aan de Vecht verkeerde wees op heel andere activiteiten. De burgers dachten dat de vloer met teer was bedekt. Maar het bleek een laag van ingetrapt patat, chinees eten en andere smurrie te zijn; de nalatenschap van vele studentenfeesten. Na een behandeling met een hogedrukspuit werd ontdekt dat het botenhuis een houten vloer had.

Al gauw na de start als gemengde vereniging werd het verenigingsblad 'Lange Halen' opgericht. Mariette de Wit en Liesbeth de Boer waren de eerste redacteuren. Toen ik me later bij hun voegde, merkte ik, dat als tijdens de redactievergadering de fles rode wijn leeg was, het blad vol was. Veel teksten haalden we uit het logboek. De roeiers hadden toen de gewoonte om daarin hele epistels te schrijven over wat ze zoal meemaakten op - of verzonnen over - hun tochten op de Vecht en de Loosdrechtse Plassen. Onze roddelrubriek 'De Vecht fluisterde ...' was jarenlang de belangrijkste nieuwspagina van Het Galjoen.

In Lange Halen werden verslagen gepubliceerd over de vele toertochten waaraan Het Galjoen deelnam, zoals in Friesland de Heitelandtocht en Elfstedentocht, de Bollentocht vanuit Haarlem, een Bergermeer tocht

rondom Alkmaar, de tocht door de Biesbosch, door de Zaanstreek en de Belgische tocht door Gent. Een vaste rubriek - roeien en letteren - werd gevuld door leden die in de literatuur iets tegenkwamen dat over roeien ging. Eén dame schreef in het logboek onder pseudoniem stukken liefdesproza aan Willem Torck, de 14e-eeuwse maagdenrover naar wie een overnaadse skiff was genoemd. Zij vond zijn koele gladde lijf onweerstaanbaar. Toen ze ermee omsloeg heeft ze haar armen om hem heen geslagen en zo heeft hij haar gered. Bijna alle 'First Ladies' - zo noemden de eerste vrouwelijke burgerleden zich - hadden iets met die ruige Willem Torck. In het verenigingsblad Lange Halen verschenen in de loop van de tijd verschillende gedichten die aan hem gewijd waren met teksten 'voert de Torck je in hoger sferen....' en als je bij hem bent 'zo kom ik weer tot rust'. Roeister Nellie Theunissen verluchtigde het blad met mooie, soms gewaagde tekeningen. Toen e-mail en websites in zwang kwamen stierf het blad Lange Halen een zachte dood.

De studenten spraken in de eerste tijd van Het Galjoen als gemengde vereniging over een mengsel van 'studentroeiers' en - denigrerend - 'Bucklers' (dat was het merk van niet-te-drinken alcoholvrij bier dat door de cabaretier Youp van het Hek de grond in was geboord). Maar die Bucklers waren voor een groot deel burgers met veel roei-ervaring uit andere verenigingen. De studenten daagden de Bucklers in 1994 uit voor een wedstrijd. Het was techniek tegen kracht: het Krasse Knarrenteam tegen de Nijenrodianen. De studenten namen direct na de start met veel brute kracht een voorsprong. De Bucklers hadden minder kracht, maar een puike roeitechniek. De studenten sloegen snoeken; lagen dwars op de Vecht. Ze werden met bootlengten verslagen. Pas toen werden niet-studenten geaccepteerd: Bucklers werden sindsdien aangeduid als burgers.

De roeivaardigheid werd flink verhoogd, doordat Het Galjoen geregeld instructie kreeg van Chris van Winden, de regionale roeicoach van de Koninklijke Nederlandse Roeibond. Leden mochten gratis aanschuiven bij de opleiding tot roei-instructeur die Chris verzorgde bij Viking. Toen het lichtgehandicapte lid van het meisjes-scholieren team van Het Galjoen, Nienke Vlotman, een skiffeur voorbij het vlot zag zoeven, verzuchtte ze dat zij waarschijnlijk nooit zou kunnen skiffen. Dat had ze niet moeten zeggen waar Chris bij was: hij gaf haar instructie en even later maakte ze haar eerste skiffhalen. Een paar jaar later - in 2008 - roeide dit oud-Galjoen lid op de paralympische spelen in Beijing in de Nederlandse vier met stuur.

Sinds Het Galjoen een vereniging is van burgers en studenten schommelt het aantal leden rondom de 160. Sommige jaren waren er zo'n 15 studentleden, vaak nog minder.

Een verenigingshoogtepunt was de opening van het gerenoveerde Botenhuys in 2006. Dat gebeurde na enorm veel werk van de botenhuyscommissie en het toenmalige bestuur. Vooral dankzij de bijdrage van Paul van Schoonhoven als de ontwerper/technisch tekenaar bestaat ons pittoreske Botenhuys in zijn huidige vorm. Doordat hij bij de aanvraag van een (ver-)bouw vergunning zo subtiel een schaduw tekende over de huidige toegang, beschikken wij nu over een portaal en het mooiste terras van Stichtse Vecht. De oorspronkelijke toegang midden in dit 'onaantastbare' rijksmonument leek voor de vergunningaanvraag nog aanwezig, maar dat nu is slechts virtueel. Terecht dat het portaal dus de naam draagt van dit helaas overleden erelid: Pauls Portaal.

Na een feest op Nijenrode wilde een dronken Utrechtse student diep in de nacht met een Galjoenboot terug naar huis roeien. Hij brak in in het Botenhuys; probeerde de loodsdeuren open te krijgen met het blad van een riem: dat brak; forceerde ook nog een raampje waarin antiek glas zat. Hij (of zijn ouders) hebben Het Galjoen een behoorlijk bedrag moeten betalen.

In november van 2009 viel tijdens een herfststorm een boom van de Straatweg op een boot. De boot brak; de boom bleek van binnen aangevreten te zijn door kevers. De provincie Utrecht, die verantwoordelijk was voor de staat waarin de boom verkeerde, vergoedde de schade.

Dieptepunten waren het overlijden van burgerlid Rob Bellekom in 2011 door een fatale hartaanval tijdens het roeien en van bestuurslid Rob Hofman in 2012 door een verkeersongeval.

Sinds 2019 is er op - wat nu heet - 'Nyenrode Business Universiteit' o.a. weer een driejarige voltijds bachelor campusopleiding. Daardoor neemt het aantal studentenleden weer toe. Qua karakter is Het Galjoen nu vooral - wat ook wel wordt genoemd - een 'algemene roeivereniging'.